

Halide Edip'in roman ve hikâyeleri muhteva bakımından üç grupta toplanabilir: 1. Daha çok kadın meselelerini ele alan ve eğitilmiş kadının cemiyetteki yerini arayan eserleri: *Heyulâ* (İstanbul 1324), *Seviye Talip* (Bursa 1326), *Yeni Turan* (İstanbul 1329), *Handan* (İstanbul 1331), *Son Eseri* (İstanbul 1331) *Mev'ud Hüküm* (İstanbul 1917), *Raik'in Annesi* (1342) ve hikâyelerini topladığı *Harap Mâbetler* (İstanbul 1326). 2. Millî Mücadele dönemini anlatan eserleri: *Dağa Çıkan Kurt* (İstanbul 1338), *İzmir'den Bursa'ya* (Yakup Kadri, Falih Rıfkı ve Mehmed Âsım ile birlikte, İstanbul 1338), *Ateşten Gömlek* (İstanbul 1339), *Kalp Ağrısı* (İstanbul 1340), *Vurun Kahpeye* (İstanbul 1926), *Zeyno'nun Oğlu* (İstanbul 1928). 3. Şahsiyetleri, içinde bulundukları geniş toplumla birlikte ele alan cemiyet romanları: *Sinekli Bakka* (İstanbul 1935), *Yolpalas Cinayeti* (İstanbul 1937), *Tartarcık* (İstanbul 1939), *Sonsuz Panayır* (İstanbul 1946), *Döner Ayna* (İstanbul 1954), *Akile Hanım Sokağı* (1958), *Hayat Parçaları* (İstanbul 1963), *Sevda Sokağı Komedyası* (1972), *Çaresâz* (1972), *Kerim Usta'nın Oğlu* (1974).

Kitaplarına girmemiş hikâye ve denemeleri *Kubbede Kalan Hoş Sada* (1974) adlı kitapta derlenen Halide Edip'in son romanları şöhreti ile bağdaşamayacak kadar zayıf olup bunlarda bir bıkınlık ve acelecilik görülür. Yazarın *Kenan Çobanları* (İstanbul 1334) ve madde ile ruhun karşılaştırıldığı *Maske ve Ruh* (İstanbul 1937) adlı iki de tiyatro eseri vardır. Ayrıca Henri Masse'in *İslam* adlı Fransızca eserini İngilizce'ye çevirmiş (1938), Shakespeare'den *Hamlet* (Vahit Turan ile İstanbul 1941), *Nasıl Hoşunuza Giderse* (1943), *Coriolanus* (1945), *Antonius ve Kleopatra* (Mina Urgan'la, İstanbul 1949); George Or-

well'den *Hayvan Çiftliği* (İstanbul 1954), Walpole'den *Gizli Belde* (İstanbul 1928) ve Gibb'den de *Osmanlı Şiiri Tarihi I* (1943) adlı tercümeleri yapmıştır.

Türkiye ile ilgilenen yabancılardan baş vurduğu birinci derecede eserler olan *Memoirs'i* (1926) *Mor Salkımlı Ev* (İstanbul 1963), *The Turkish Ordeal*'ı da (1928) *Türkün Ateşle İmtihanı* (İstanbul 1962) adıyla Türkçe olarak; Amerika'daki konferanslarını *Turkey Faces West* (1930), Hindistan'daki konferanslarını da *Conflict of East and West in Turkey* (1935) adıyla yayımladı. Büyük ölçüde yabancı ülkelerde verdiği konferanslarından faydalanarak *Türkiye'de Şark, Garp ve Amerikan Tesirleri* (1955) adlı eseri kaleme almış, Hindistan intibalarını ise *Inside India* (1938) adıyla yayımlamıştır. Halide Edip'in inceleme mahsulü diğer bir çalışması da üç ciltlik *İngiliz Edebiyatı Tarihi*'dir (İstanbul 1940, 1943, 1949).

BİBLİYOGRAFYA :

Baha Dürder, *Halide Edip: Hayatı ve Sanatı*, İstanbul 1940; H. Uğural Barlas, *Halide Edip Adivar*, İstanbul 1963; Hilmi Yücebaş, *Bütün Cepheleriyle Halide Edip*, İstanbul 1964; Muzaffer Uyguner, *Halide Edip*, İstanbul 1968; Cevdet Kudret, *Türk Edebiyatında Hikâye ve Roman*, Ankara 1969, II, 62-91; Aytekin Yakar, *Türk Romanında Millî Mücadele*, Ankara 1973; Nazan Güntürk, *Halide Edip ile Adım Adım*, İstanbul 1974; A. Hamdi Tanpınar, *Edebiyat Üzerine Makaleler*, İstanbul 1977, s. 120; İnci Engin, *Halide Edip Adivar'ın Eserlerinde Doğu-Batı Meselesi*, İstanbul 1978; a.mlf., *Yeni Türk Edebiyatı Araştırmaları*, İstanbul 1983, s. 96-107; a.mlf., *Halide Edip Adivar*, İstanbul 1986; a.mlf., "Adivar, Halide Edip", *TDEA*, I, 36-38; Fethi Naci, *Türkiye'de Roman ve Toplumsal Değişme*, İstanbul 1981, s. 96-99; Berna Moran, *Türk Romanına Eleştirel Bir Bakış*, İstanbul 1983, s. 129-150; Mehmet Kaplan, *Türk Edebiyatı Üzerinde Araştırmalar*, İstanbul 1987, II, 56.

İNCİ ENGİN

ADİYAMAN

Güneydoğu Anadolu bölgesinde şehir ve bu şehrin merkez olduğu il.

Güneydoğu Toroslar'ın Malatya dağları adı verilen kesiminin güney eteklerinde, deniz seviyesinden 725 m. yükseklikte kurulmuştur.

Anadolu'nun en eski yerleşim alanlarından biri olan Adıyaman'ın eski adı Hısnımansûr'dur. Kaynaklarda, VII. yüzyılda buraya gelen Emevî kumandanlarından Kays kabilesine mensup Mansûr b. Ca'vene'ye izâfetle bu ismin verildiği zikredilmekte ise de başka bir rivayete göre bu isim Abbâsî Halifesi Ebû Ca'fer el-Mansûr'un adından gelmektedir. Ayrıca, Hârûnürreşid'in halife olmadan önce burayı yeniden imar ve inşa ettirdiği de bilinmektedir. Adıyaman ismi ise Cumhuriyet'ten sonra verilmiş olup menşei hakkında bir kayda rastlanmamıştır.

Bölgede Pirin, Zey, Haydaran, Palanlı ve Gümüşkaya'da yapılan kazılarda tarih öncesi medeniyetlere ait çeşitli kalıntılar bulunmuştur. Bunlardan, Adıyaman ve çevresinin sırasıyla Hitit, Hurri, Mitanni, Kummuh, Âsur, Pers, Kommagene krallıkları ile Roma ve Bizans hâkimiyetine girdiği anlaşılmaktadır. İlk İslâm akınlarına ise Hz. Ömer zamanında başlanarak asıl fetih hareketleri 670'e doğru Emevî Halifesi Muâviye devrinde gerçekleştirildi ve Adıyaman, Samsat, Besni ve çevresi ele geçirildi. 758'de Abbâsî hâkimiyetine giren Hısnımansûr, X. yüzyılda yeniden Bizanslılar'a geçti ve Türkler'ce ilk defa 1066'da Selçuklu kumandanı Gümüştekin tarafından alındı. Bundan sonra zaman zaman Artuklu, Eyyübî ve Selçuklular'ın hâkimiyeti altına girdi; daha sonra Osmanlı idaresine kadar Moğol, Akkoyunlu, Dulkadir Beyliği ve Memlûklü idarelerinde kaldı. Osmanlı hâkimiyetine ilk girişi I. Bayezid devrinde olmakla birlikte (bk. Âşık Paşazâde, s. 67), Yavuz Sultan Selim tarafından 1515'te Diyarbakir'in fethi sırasında kesin olarak Osmanlı topraklarına katıldı. Osmanlı idarî teşkilâtında Besni'nin bir nahiyesi iken 1519'dan itibaren Gerger, Kâhta ve Besni ile birlikte Maraş eyaletine bağlı sancaklar arasında yer aldı. 1531 yılında Elbistan sancağına bağlı bir kaza haline getirilen Hısnımansûr, 1563'te yeniden Maraş'a bağlandı ve muhteme-

Adıyaman'da
Hısnımansûr
Kışlası
önünde
subaylar
(İÜ Ktp., 90798)

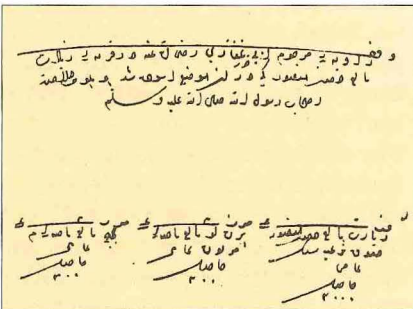

Adıyaman'dan
bir görünüş

len XIX. yüzyıla kadar bu teşkilât içinde kaldı. Tanzimat'tan sonraki idarî düzenlemelerde 1841'de kaza, 1849'da Diyarbekir vilâyetine bağlı bir sancak durumuna getirildi. 1859'da Malatya sancağına, 1883'te de Ma'mûretülazîz (Elazığ) vilâyetine bağlandı. Cumhuriyet'e kadar bu statüde bulunan Hısnı-mansûr, 1923'ten 1954 yılına kadar Malatya'nın ilçesi olarak kaldı; 22 Haziran 1954'te Besni, Gerger ve Kahta ilçeleriyle on altı nahiye-den oluşan bir il durumuna getirildi. Daha sonra Çelikhan, 1958'de Gölbaşı, 1960'ta da Samsat ilçe yapılarak Adıyaman'a dahil edildi.

Araplar'la mücadeleler dolayısıyla Bizans tarafından boşatılan Adıyaman ve çevresine Türkler'in ilk girişi XI. yüzyıl ikinci yarısından itibaren başlamıştır. Türkmen beylerinden Hanoğlu Hârûn et-Türkmanî'nin, emrindeki Türkmenler'le Kuzey Suriye hâkimiyeti için Bizans'a karşı yaptığı mücadelelerden sonra, asıl tesirli baskılar 1066'da Bekçiöğlü Emîr Afşin kumandasında gerçekleştirildi. Bundan sonra yöre konar göçer Türk grupları tarafından iskâna

Adıyaman'da ashâb-ı kirâmdan Ebû Zer el-Gifârî'ye ait vakıf kaydı (TD, nr. 156)

açıldı; Artuklular zamanında ise tamamen Türkmenler'le doldu. Nitekim kaynaklardan, Osmanlılar zamanında bölgede Bozkoyunlu, Heriklü, Dimlekli, Hardallu, Beğmişlü, Eymir ve Beydili Türkmenleri'ne mensup aşiretlerin yer aldığı tesbit edilmektedir. Osmanlılar tarafından 1519 yılında yapılan ilk **tahrir**'de müslüman nüfusun 1000 dolayında, gayri müslim nüfusun ise 400 civarında olduğu görülmektedir. Ayrıca seksen beş köye sahip olan Hısnımanşür'un 400'ü gayri müslim olmak üzere toplam nüfusu yaklaşık 6400 idi. Bu tahrire göre kasabada şu mahalleler bulunmaktaydı: Paşa Sevindik Mescidi, Eslemes Bey Camii, Hacı Câfer Bey Camii, Mustafa Mescidi, Halevî Mescidi ve Şehreküstü mahalleleri. Öte yandan 1530 yılına ait diğer bir tahrirde Hısnımanşür'daki vakıfların kaydedildiği görülmektedir. Bunlardan, Ziyaret köyünde bir zâviyesi olduğu bildirilen aşah-ı kîrâmdan Ebû Zer el-Gıfârî ve onunla şehid olduğu *Tahrîr Defteri*'nde kaydedilen Nûreddin Dede ile Mûsâ Baba zâviyeleri ve vakıfları, ayrıca Durak b. Alâüddevle Bey Camii, Şeyh Abdurrahman Erzincânî Mescidi ve Zâviyesi, Eslemes Bey Zâviyesi, Ebû'l-Vefâ Zâviyesi, Hacı Mûsâ Zâviyesi, Gurgan Dede Zâviyesi, Çanakçı Dede Zâviyesi vakıfları ve yine Ebû Zer el-Gıfârî ile şehid olduğu belirtilen Mahmud Ensârî Türbesi vakıfları sayılabilir. XVII. yüzyılda bölgeyi ziyaret eden Evliya Çelebi ise, Türkmenler'le meşkun yetmişten fazla köyün bulunduğunu söylediği Hısnımanşür'un siyah ve beyaz taşlardan yapılmış bir kalesi ile bu kale içinde kırk hane ve bir caminin yer aldığını kaydeder.

1871'de Akçadağ, Kürne, Kürnecik, Hekimhan, Ayvalıdere ve Hasan Çelebi

nahiyelerinden meydana gelen Hısnı-mansûr kazasının toplam 17 köyü ve 24.318 müslüman, 932 gayri müslim erkek nüfusu vardı (bk. *Diyarbakir Sal-nâmesi*, s. 210). Yine 1883-1884'te 16.155 müslüman, 1355 gayri müslim erkek nüfusu bulunuyordu (bk. *Ma'mû-retülâziz Salnâmesi*, s. 119-124). 1894'te ise bu sayı, erkek ve kadın olarak 32.804 müslüman, 2367 gayri müslim olmak üzere toplam 35.171 idi. Adıya-man'ın 1954'te il olmasıyla birlikte ilin merkezi olan şehrin nüfusunda da belli bir artış görülmüştür. Nitekim 1927 yı-lında yapılan Cumhuriyet'in ilk nüfus sayımında henüz 9000'i bile bulmayan (8644) nüfus, ilk defa 1935'te 10.000'i aştı; ancak il merkezi oluncaya kadar hep 10.000 civarında kaldı. İl merke-zî olduktan sonraki sayımda (1955) nü-fusu 14.000'e çok yaklaştı. 1960'ta 15.000'i, 1970'te 30.000'i, 1980'de 50.000'i aşan nüfus 1985 sayımında 70.000'i geçti (71.644).

Nüfus büyük ölçüde tarımla uğraşır. Ayrıca sayıları kırk ikiye ulaşan kuyulardan petrol elde edilmektedir. İl genelinde en çok tahıl, pamuk, tütün, antep fıstığı ve üzüm ile deri üretilir. Son yıllarda bölge kalkınması çerçevesinde, GAP adıyla anılan Güneydoğu Anadolu

1519 tarihli *Tahrir Defteri*'nde Hısnımansûr nahiyesini gösterir bir sayfa (TD, nr. 71)

[illegible]

Projesi'nin gerçekleştirilmesiyle büyük bir zirai gelişme olacağı tahmin edilmektedir.

Adıyaman birçok tarihî esere sahiptir. Bunların en önemlilerinden biri, turistik bir niteliği olan Nemrut Dağı Tapınağı'dır. Emevî kumandanı Mansûr b. Ca'vene tarafından yaptırılan Adıyaman Kalesi ile Besni, Gerger, Kâhta, Keysun ve Samsat kaleleri ise bugün harap bir haldedir. Dulkadiroğlu Alâüddeve Bozkurt Bey tarafından yaptırılan Uluca-mi, 1557 yılında Hacı Abdülganî tarafından inşa ettirilen Çarşı Camii, 1638'de İbrâhim Bey'in yaptırdığı Eski Saray Camii, 1768'de inşa edilen Kab Camii, 1720'de yapılan Yeni Pınar Camii başlıca tarihî eserler arasında sayılabilir. Diyanet İşleri Başkanlığı'na ait 1989 yılı istatistiklerine göre Adıyaman'ın il ve ilçe merkezlerinde yetmiş üç, köylerinde ise 373 cami bulunmaktadır. GAP çerçevesinde inşa edilen Atatürk Barajı'nın suları altında kalacak birçok tarihî eser ise kurtarma çalışmaları içerisine alınmıştır.

Adıyaman şehrinin merkez olduğu Adıyaman ili Malatya, Elazığ, Diyarbakır, Şanlıurfa, Gaziantep ve Kahramanmaraş illeri ile kuşatılmıştır. Merkez ilçeden başka Besni, Çelikhan, Gerger, Gölbasi, Kâhta ve Samsat olmak üzere altı ilçeye ve yirmi iki bucağa ayrılmıştır; sınırları içerisinde 349 köy bulunmaktadır. 7614 km² genişliğindeki Adıyaman ilinin 1985 sayımına göre nüfusu 430.728, nüfus yoğunluğu ise elli yedi idi.

Adıyaman'ın
önemli
tarihî
eserlerinden
biri olan
Cendere
Köprüsü

BİBLİYOGRAFYA :

BA, TD, nr. 71, s. 275-326; nr. 156, s. 2-260; Belâzûrî, *Fütûhu'l-büldân* (nşr. Ridvân Muhammed Rîdvân), Beyrut 1403/1983, s. 196; a.e. (trc. Mustafa Fayda), Ankara 1987, s. 276-277; *Urfa'lı Mateos Vekayî-nâmesi* (952-1136) ve *Papaz Grigor'un Zeyli* (1136-1162) (nşr. ve trc. Hrânt D. Andreasyan), Ankara 1987, s. 134-135; Yâkût, *Mu'cemû'l-büldân*, Beyrut 1955, II, 165-266; Âşikpaşazâde, *Târih* (nşr. F. Giese), Leipzig 1929, s. 67; Evliya Çelebi, *Seyahatnâme*, III, 169; Ma'mûretülazîz *Sal-nâmesi*, sene 1301, s. 119-124; *Diyaarbekir Salnâmesi*, sene 1312, s. 210; *Kâmûsü'l-a'lâm*, III, 1926; Ernst Honigmann, *Bizans Devleti'nin Doğu Sınırı* (trc. Fikret İşıltan), İstanbul 1970, s. 70, 139; Osman Turan, *Doğu Anadolu Türk Devletleri Tarihi*, İstanbul 1980, s. 175; *Türkiye'de Vakıf Âbideler ve Eski Eserler*, Ankara 1983, I, 70-85; Ali Sevim, *Suriye ve Filistin Selçukluları Tarihi*, Ankara 1983, s. 21, 47-48; a.mlf., "Diyaarbekir Bölgesinin Büyük Selçuklu İmparatorluğu'na Katılması", *Atatürk Konferansları 1971-1972*, Ankara 1975, V, 299-307; Besim Darkot, "Hısn Mansûr", *İA*, V/1, s. 454-455; F. Taeschner, "Adıyaman", *EI*² (İng.), I, 199-200.

YUSUF HALAÇOĞLU

Adıyaman'da Selçuklu geleneğine göre yapılmış eski bir ev

ADÎ b. ERTÂT

(عدى بن اربعة)

Ebû Vâsile Adî b. Ertât
el-Fezârî ed-Dimaşkı
(ö. 102/720)

Emevî Halifesi Ömer b. Abdülazîz'in
Basra valisi.

Tâbiünden olup hadis literatüründe adı çok sık geçen Zeyd b. Ertât'ın kardeşidir. Ashaptan Amr b. Abese ve Ebû Ümâme'den hadis aldı. Kendisinden de Ebû Sellâm Mamtûr, Bekir b. Abdullah el-Müzenî, Urve b. Kabîsa ve Yezîd b. Ebû Meryem eş-Şâmî hadis rivayet etmişlerdir.

Ömer b. Abdülazîz halife olunca (99/717), Basra Valisi Yezîd b. Mühelleb'i görevinden alıp yerine Adî b. Ertât'ı ta-

yin etti. Adî, Ömer b. Abdülazîz'in emriyle Yezîd b. Mühelleb'i tutuklayıp Dimaşk'a gönderdi, halife de onu hapsedirdi. Ömer b. Abdülazîz'in 720 yılında ölümü üzerine hapishaneden kaçırılan Yezîd süratle Basra üzerine yürüyerek şehri kuşattı. Adî de Halife Yezîd b. Abdülmelik'in emriyle, aralarında Mu-faddal, Habîb ve Mervân'ın da bulunduğu Mühellebîler'i tutuklatı ve şehrin çevresine hendek kazdırarak müdafaa-ya çekildi. Yezîd b. Mühelleb asıl davasının Yezîd b. Abdülmelik ile olduğunu ve onun halifeliğini tanımadığını söyleyerek Adî ile anlaşmak istedi. Adî bu teklifi kabul etmeyince para dağıtarak onun adamlarını kendi tarafına çekti. Basra'yı ele geçirip Adî'nin ileri gelen adamlarını öldürttü. Adî bizzat savaşa girdiyse de mağlûp olup hapsedildi. Bunun üzerine halife, isyanı bastırmak için kardeşi Mesleme'yi görevlendirdi. Yapılan savaşta Yezîd öldürüldü. Onun ölüm haberini alan oğlu Muâviye Vâsî'ta, aralarında Adî b. Ertât'ın da bulunduğu otuz iki kişiyi intikam hissiyle katletti. Cesur ve ileri görüşlü bir vali olan Adî b. Ertât tesirli konuşan bir hâtip olarak da şöhret yapmıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

Buhârî, *et-Târîhu'l-kebir* (nşr. Abdurrahman b. Yahyâ el-Yemânî v.dğr.), Haydarâbâd 1360-80/1941-60, VII, 44; Ibn Sa'd, *et-Tabakâtü'l-kübrâ* (nşr. İhsan Abbas), Beyrut 1388/1968, V, 341, 380, 383, 392, 396; Halife b. Hayyât, *et-Tabakât* (nşr. Süheyl Zekkâr), Dimaşk 1966-67, II, 798; a.mlf., *Târîh* (nşr. Süheyl Zekkâr), Dimaşk 1967-68, s. 433, 462, 463, 467, 468, 471, 482; Taberî, *Târîh* (nşr. M. J. de Goeje), Leiden 1879-1901, II, 1346-1347, 1349-1350, 1352, 1379-1388, 1409; İbnü'l-Esir, *el-Kâmil* (nşr. C. J. Tornberg), Leiden 1851-76 — Beyrut 1399/1979, V, 43, 44, 49, 71-73, 85, 99; Zehbî, *A'lâmü'n-nübelâ*³, V, 53; Ibn Hacer, *Tehzîbü't-Tehzîb*, VII, 164; İbnü'l-İmâd, *Şezerâtü'z-zehab*, Kahire 1350-51, I, 124; Ziriklî, *el-A'lâm*, Kahire 1373-78/1954-59, V, 8.

ALİ YARDIM